

Mým hrdinou je prase

Veronika Danielová

Ptáte se, co si budu do smrti pamatovat? Na co nikdy nezapomenu?.... Jednou mi někdo položil tyto dvě otázky a já nevěděla, co odpovědět. Byla jsem mladá, a tak byla moje odpověď taková, že nevím, co mě v životě ještě potká. No, ale dnes, když tu sedím, jsem prababičkou a přemýšlím o životě, vím, že nemohu s jistotou říct co bylo nejhorší. Nicméně jsem si jistá, že jedna z těch věcí, které nikdy nezapomenu, je, když mi bylo 13 let a přijelo gestapo a chtělo popravit před domem mého otce a ještě další tři muže. Bydleli jsme na venkově, kousek od místa, kde bydlím dnes. Žilo se nám dobře i přesto, že v Evropě v té době byla stále ještě válka. Vím, že jsem věřila rodičům i přes ten strach, který jsem měla, když jsem jednou jako dítě potkala s bratrem skupinku cizích špinavých, unavených a vyhublých mužů na prahu našeho domu. Věřila jsem že bude všechno dobré. V ten den kdy přijelo gestapo jsem ale na chvíli věřit přestala. Schovávaly jsme se s maminkou dole ve sklepě dlouhé dvě hodiny. Musely jsme dělat že v domě nejsme, když tatínka odtáhli k nám před dům společně s dalšími. Bylo to proto, že někdo udal tu skupinku mužů, kteří se k nám chodili párkrát najíst večer. Byli to partyzáni. Když mého otce a ostatní nechali nastoupit před dům, už už sahalo po puškách, když v tom něco zašramotilo ve chlívků. Gestapáci byli velice důslední, takže po prohlídce domu a po nástupu, když uslyšeli ten šramot ve chlívků, šli se tam hned podívat. Můj tatínek a ostatní měli hrozné štěstí, jelikož ten šramot dělalo jen prase uvnitř chlívků a oni využili nepozornosti gestapa k útěku. Gestapo je hledalo ještě další hodinu minimálně, ale nakonec to vzdalo a odjelo. Tatínek se k nám vrátil asi po hodině jejich odjezdu. Myslím, že to, že se blížil konec války, bylo jediné štěstí, protože kdyby ne, určitě by se zase vrátili.

Časem, když se nad tím v paměti pozastavím, usměju se. Ano, dnes už se nad tím usmívám, asi proto, že je to pouhá vzpomínka, a zdá se mi to tak moc dávno že ze mě všecken strach už opadl. Později stejně jako já dojdete k názoru, že i přes jakékoliv trápení má cenu žít a nevzdávat se, nic nechutná líp, jako život samotný. Pamatuji si, že život během války a ani po válce nebyl vždy nejšťastnější. Třeba když jsme za komunistů museli schovávat sádlo do písku na dvoře, aby nám zůstalo alespoň něco málo navíc. Život je prostě jako houpačka, jednou dole a jednou zase nahoře. Stejně jako s těmi špatnými chvílemi je to tak stejně i s

dobrymi. Nemohu presne rici tu nejlepsi v zivotě, asi bych Vam rekla, jako kazda matka ze to bylo narozeni mych deti. Jenze vedle toho se staly spousty dalších okamžiků. Vim treba, ze jsem jako mlada dívka byla nadšená, když si me vybrali, abych jela varit spolecne s temi nejlepsi mi na Hrad prezidentovi. Nakonec jsem kvuli sve mamince nejela, bala se me pustit. Nakonec toho dnes ani nelituji, dřív možná, ale dnes už urcite ne. Spíše si predstavuji jakým směrem by se asi ubíral můj život, kdybych jela. Je to zajímavé hrát si takhle s myšlenkou, co by kdyby. Nicméně mé vzpomínky jsou staré, jsou historií a ta žádné kdyby nezná. Co se stalo, stalo se. Mezi můj další šťastný moment patří treba i práce v JZD, i když tam jsem díky alergii moc dlouho nesetrvala. Ale je jich celkově mnohem, mnohem víc, ale o tom treba jindy. Na závěr bych rekla jen jedno, myslím si, že jsem prožila život plný radostných, ale i pochmurných okamžiků, ale ať byly jakékoliv, život za to stojí.